

2875 ^{28/1} 19: 1. Beh. af F. t. L. om Ophævelse af §§ 1 og 2 i L. ang. faste Gesandtskaber m. m. 2876

den Side lader det sig ikke gøre og vil vel heller ikke i en Aarrække kunne lade sig gøre, at fastslaa en ny Liste. Jeg kan ikke forstaa, man kan være saa betænkelig ved at gaa med til en Ordning, som man dog har i vore skandinaviske Nabolande, og som man dér ikke har følt nogen Ulempe ved.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

N. Neergaard: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Oprettelse af et Pressebureau under Udenrigsministeriet.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3467).

Sagen sattes til Forhandling.

Sigurd Berg: Paa det Finanslovforslag, der blev fremlagt ved Begyndelsen af Samlingen 1909—10, foresloges det at forhøje den Pressebevilling, der fandtes paa Udenrigsministeriets Budget til Fremme af Ministeriets Forbindelse med Pressen, fra 6 000 til 16 000 Kr. Ved Forhandlingerne mellem Finansudvalget og Ministeriet endes man om at sætte Bevillingen til 12 000 Kr. Det var dels af Sparsommelighedshensyn — det lyder jo i disse Tider, hvor Millionerne ruller, som et ganske fantastisk Eventyr, at vi for ikke saa mange Aar siden var i den Grad nøjeregnende med Penge —, og dels fordi man fra Rigsdagens Side, og Ministeriet sluttede sig dertil, vilde, at der kun skulde gøres et Forsøg paa dette Omraade. Under Forhandlingerne, som jeg deltog i, blev det fra Udenrigsministeriets

Side fremhævet, at man ønskede Forsøget gjort i to Retninger. Først skulde man sætte sig i Forbindelse med den indenrigske Presse. Man vilde meddele den visse Arter af Stof, som man ikke mente at ville publicere i de udmærket nyttige „Meddelelser fra Udenrigsministeriet“, eller som man mente burde komme frem hurtigere end gennem disse Meddelelser. Dernæst vilde man ogsaa optræde vejledende overfor den indenrigske Presse, give Berigtigelser af en eller anden Urigtighed, der trods al Paapasselighed kan indsnige sig, og ogsaa vejlede, naar man mente, at Pressen nærmede sig noget for brændbart Stof. Med Hensyn til hele denne Side af Virksomheden kan jeg kun i Almindelighed udtale, at det maa være klart for alle, at for at Pressen skal kunne virke paa en heldig og god Maade, maa der være et stærkt Tillidsforhold mellem Udenrigsministeriet og Pressen, navnlig angaaende de almindelige politiske Forhold, saaledes at man fra Pressens Side har Tillid til, at der fra Ministeriets Side ikke drives noget frem af rent indrepolitiske Grunde. Hvis det kun var denne Opgave, der var Tale om nu, da Forsøget er gjort, hvis det særlig var af Hensyn hertil, man skulde oprette et Pressebureau, vilde jeg mene, at det ikke var rimeligt at gøre det; thi den Side af Sagen mener jeg meget godt kan varetages af de Kræfter, der staar til Raadighed for Udenrigsministeriets øvrige Arbejde. Men allerede den Gang var man klar over, at det ved Siden heraf var en meget vigtig Opgave at sætte sig i Forbindelse med den udenlandske Presse. Man tænkte sig nu ganske vist den Gang, at man blot vilde have et Sted, hvor de udenlandske Korrespondenter, der virker her i Byen, kunde henvende sig for at faa korrekt og loyal Besked. Forholdene har imidlertid medført, at hele dette Spørgsmaal har faaet en rig Udvikling, saaledes at Opgaven nu er mangedoblet. Paa det Tidspunkt, jeg taler om, var saadanne Pressebureauer allerede oprettede i de store Lande, og ogsaa i forskellige mindre var man begyndt derpaa, f. Eks. i Norge og i Sverige. Nu er Forsøget gjort, og selv om man ganske utvivlsomt ser forskelligt paa mangt og meget vedrørende denne Sag, tror jeg dog ikke, man fra nogen